

Ikke en finger blev sat forkert

Sibelius' og Tjajkovskijs udødelige klassikere fik smukke nye skyggesider i Tivoli. Men hvad lavede Carl Nielsens bizarre eksotisme der?

Politiken 24 Aug 2017 +5 more HENRIK FRIIS henrik.friis@pol.dk

– og kroppen stillet i angrebsposition. Hun lignende en musiker med et mål om at få folk til at glemme, at de havde hørt musikken i uendelig mange fortolkninger tidligere – og give dem en oplevelse af noget helt nyt. Og det lykkedes.

Sammen med et relativt ukendt estisk festivalorkester med yngre musikere og den berømte estiske dirigent Paavo Järvi leverede Batiashvili tirsdag aften en af årets virkelige overraskelser i Tivoli. En samling af yngre musikere, der under Paavo Järvi har opnået en smuk og homogen orkesterlyd, der lød, som om den befandt sig i en helt anden orkesterliga, end tilfældet er.

FORUDEN Lisa Batiashvili og Tjajkovskijs vilde værk havde

de dykket dybt den danske kulturarv og fundet en mindre flatterende Carl Nielsen-sag frem, 'Aladdin Suite' fra 1919, og Jean Sibelius' 2. symfoni skrevet 20 år tidligere. Og Sibelius' symfoni viste et orkester med nerve og vilje til at spille sig helt ud.

De kunne dog ikke overskygge Batiashvili. Et var, at hendes tekniske niveau var ekstremt højt. Ikke en finger blev sat forkert i det vanskelige værk med de mange umulige greb og forviklinger. Noget andet var, at hun hele tiden formåede at åbne nye vinduer i musikken med overraskende variationer i sin smukke klangbehandling. Den aftenlune serenade i førstesatsen blev udfordret af noget demonisk og faretruende under den tilforladelige stemning –

som fra tid til anden stak et grotesk fjaes frem i dramatiske forløb.

Andensatsen foldede hun til gengæld helt ind i mørktonet melankoli, før hun besluttede sig for at hugge til Tjajkovskijs snorlige løb som afslutning på det hele. Undervejs skiftede hendes glasklare, imponerende fyldige violinklang udtryk i et utal af nuancer i en moderne fortolkning, der afsøgte violinens muligheder, som om det var en mixerpult. Farver, tyngde, temperament, anslag. Alt var i spil.

SYMFONIEN efter pausen fik et helt anderledes ensartet udtryk som en enkel og sammenhængende fortælling om drama, leg, tab og kulmination. De unge musikere fulgte Paavo Järvis klare ideer om konstant udvikling i

musikkens udtryk. Naesten som en musikalsk iscenesaettelse af et landskab eller en teatralisk stemning ledte han orkestret frem mod større og større storhed.

Estonian Festival Orchestra

havde ikke de klanglige nuancer som et rigtigt toporkester – til gengæld havde de energi og sammenhaengskraft til at skabe en upraetentiøs og direkte symfonisk verden, som ramte lige i mellemgulvet.

Med alt det lykkedes det så Paavo Järvi at få publikum til at glemme i koncertens første halvtime, som var decideret pinlig. De spillede såmaend okay, men Carl Nielsens musik til skuespillet 'Aladdin' var virkelig

bizar. Nielsens musik fremstod håbløst antikveret i sit forsøg på at trække eksotiske elementer ind i en lidt klodset symfonisk stil. For eksempel med nogle melodiske drejetoner, når musikken skulle lyde kinesisk, eller et

Related Stories

Nye og klassiske smagsoplevelser på julefrokostmenuen Det handler om at finde balancen mellem det traditionelle julemad og det nye, når du skal samle dine medarbejdere til årets julefrokost.

Jyllands-Posten 23 Aug 2017

Hvor vigtigt t er det første job?

Berlingske Tidende 23 Aug 2017

kaekt tema i en opskruet rund-dans som noget afrikansk. 'Negerdans' lød titlen.

'Aladdin' var en ørkenvandring af dimensioner med evindelige gentagelser af de samme uinteressante melodistumper – byggende på en mildest talt misforstået opfattelse af musik fra andre kulturer. Paavo Järvi virkede da også tvetydig i sin opfattelse af musikken, når han efter særligt bizarre afsnit vendte sig mod publikum og smilede overbaerende.

Hvordan kan det lade sig gøre at høste fem hjerter for en koncert, hvor den første halve time hørte til i den samme Nielsenske glemmebog, de fiskede

musikken ud af?

Det siger selvfølgelig noget om de gode unge estere og fantastiske Batiashvili.

'Aladdin' var en ørkenvandring af dimensioner med evindelige gentagelser af de samme uinteressante melodistumper